

ความหวาดกลัวพลุ่งพล่านไปทั่วร่างฉัน

ฉันไม่รู้ว่าตัวเองอยู่ที่ไหน ฉันตื่นขึ้นมาโดยคาดว่าจะเจอความ
คุ้นเคยและความปลอดภัยของห้องนอน แต่ก็ไม่เป็นเช่นนั้น อากาศร้อน
จนแทบทนไม่ไหว ผิวฉันมีเหงื่อชุ่มแต่ตัวสั่นสะท้าน ฉันโซเซลงจากเตียง
ด้วยความสับสน

ฉันสะดุดเท้าตัวเองแล้วล้มลงกระแทกพื้นเสียงดัง ฉันก่นด่าตัวเอง
พลงลูปหัวเข่า แม้ความเจ็บปวดจะหยุดลงแล้วก็ตาม ฉันฝึกฝนมาอย่าง
หนักเพื่อพัฒนาความแข็งแกร่งกับความสง่างาม และฉันก็ไม่ชอบเลยเมื่อ
ความชุ่มซำมของฉันทกลับคืนมา

แสงไฟสว่างวาบขึ้นในห้อง ฉันนั่งอยู่บนพื้นแล้วหรีต่าขึ้นมอง
ท่ามกลางแสงสว่างเพื่อดูว่าใครเป็นคนเปิดไฟ ปีเตอร์ซึ่งสวมแค่กางเกงยีน
ขาดๆ ยืนอยู่ตรงกรอบประตู เขาก็มองจ้องฉัน

ในที่สุดฉันก็จำได้ว่าฉันอยู่ที่ไหน แต่ฉันยังสลดความตระหนกออกไป
ไม่ได้ หัวใจฉันเต้นกระหน่ำอย่างบ้าคลั่ง และนั่นคือสิ่งที่เรียกปีเตอร์มา

“เธอไปทำอะไรอยู่บนพื้นนะ” ปีเตอร์ถาม

“ฉันสะดุด”

“เธอไม่เป็นไรนะ” เขาเดินมาหาฉันแล้วก็มลงช่วยจุดฉันขึ้น
ฉันจับมือเขาพอเขาดึงฉันให้ลุกขึ้นยืน ฉันก็สังเกตเห็นเหงื่อพรอา
ทั่วแผ่นอกและแขนของเขา ถ้าฉันไม่ได้ว่าวุ่นไปกับความหวาดกลัวของ
ตัวเองฉันก็อาจจะกำลังรู้สึกไม่ชอบใจเรื่องที่ว่าปีเตอร์ดูสมบูรณ์แบบและ
งดงามเพียงใดทุกครั้งที่ฉันเห็นเขา ฉันก็หวังว่าเขาจะมีเสน่ห์น้อยลงกว่านี้
“มีอะไรหรือ” เสียงเขาเจือแวเป็นห่วงเป็นใยซึ่งฉันไม่คุ้นเคยกับ
การไต่ยินจากเขา เขาพยายามแสดงด้านที่อ่อนโยนของเขาให้ฉันได้เห็นอยู่
แต่ก็ยังคงทำให้ฉันประหลาดใจอยู่ดี

“ฉันไม่รู้” ฉันส่ายหน้า

“อลิซ เธอกำลังหวาดผวา” เขาไต่ยินเสียงเต็นระรัวด้วยความ
ตื่นกลัวของหัวใจฉันและไม่ว่าจะอย่างไร ฉันก็ไม่สามารทำให้มันเต้น
ช้าลงได้ “เกิดอะไรขึ้น”

ฉันก็ตรึมฝีปากแล้วปิดผมไปทัดหู เขาวางมือบนแขนฉัน ดวงตา
สีมรกตเจิดจ้าของเขาทำให้ฉันสงบลงได้นิดหน่อย ฉันอยากจะบอกเขา
ทุกสิ่งทุกอย่าง แต่ฉันอธิบายไม่ได้ว่าอะไรทำให้ฉันแตกตื่นได้มากมาย
ขนาดนี้

“มันเหมือนกับฝันร้ายนะ” ฉันบอก “แต่มันไม่ใช่ความฝัน มันเป็น
...ความรู้สึกมากกว่า”

“ความรู้สึกประเภทไหน” ปีเตอร์ถาม

“ความกลัว ความกลัวที่รุนแรงเอามากๆ”

“เธอแค่นอนหลับอยู่ แล้วจากนั้นเธอก็กว้านะเธอ” เขาลดมือลง
จากแขนฉันแล้วจذبองโบหน้าฉัน “ไม่มีภาพมาพร้อมกันด้วยเธอ”

“ไม่” ฉันขมวดคิ้ว พยายามนึกว่าสิ่งใดกันแน่ที่ปลุกฉัน “ไม่มีภาพ
แต่ฉันรู้สึกเหมือนเป็นอัมพาต ก่อนที่จะตื่น ฉันรู้สึกกลัวมากๆ และฉันก็
ขยับตัวไม่ได้” ฉันส่ายหน้าอีกครั้งคราวนี้เพื่อตั้งสติ “มันจบลงแล้ว ฉัน
ไม่อยากพูดถึงมันอีก”

“ตราบเท่าที่เธอไม่เป็นไร” ปีเตอร์เอ่ยอย่างไม่เต็มใจที่เลิกพูดถึงเรื่องนั้น

“ใช่ ฉันสบายมาก” ฉันฝืนยิ้ม “ยกเว้นแต่ว่าฉันร้อนมากเลย ทำไมในนี้ถึงร้อนนักล่ะ”

“เครื่องปรับอากาศกลางเสีย ฉันพยายามซ่อมมันอยู่ด้านหลัง แต่ดวงอาทิตย์ก็กำลังเล่นงานฉันอย่างจริงจัง และก็อย่างที่เห็น ฉันไม่รู้จะรู้สึกอย่างไรเกี่ยวกับระบบเครื่องปรับอากาศ” เขาถอนใจ นั่นอธิบายถึงคราบน้ำมันทั่วทางเกยยื่นกับรอยเปื้อนตรงเหนือสะดือบนหน้าท้องแกร่งของเขา

“นั่นแย่มากเลย” ฉันพูดแล้วเบนสายตาไปจากเขา

“ฉันจะเรียกช่างซ่อม แต่ฉันไม่รู้ว่าจะต้องรอแค่ไหนกว่าพวกเขาจะมาถึง” ปีเตอร์ลากมือสางผมสีเข้ม เขาตัดผมสั้นกว่าเดิมตั้งแต่ย้ายมา อาจเป็นเพราะอากาศร้อนอย่างต่อเนื่อง “มันเป็นข้อเสียของการอาศัยอยู่ในที่ห่างไกลความเจริญ”

“ใช่ พนันได้เลย” ฉันพูด “ฉันว่าฉันจะไปอาบน้ำล่ะ”

“เฟิ่งจะเที่ยงเองนะ”

“ฉันคงนอนหลับต่อไม่ลง” ฉันยกไหล่

“ฉันจะลองหาพัดลมมาให้” เขาเสนอแล้วก้าวไปที่ประตู

“ดีเลย ขอขอบคุณนะ” ฉันยิ้มให้เขา เขาพยักหน้าก่อนจะปล่อยฉันไว้ตามลำพังในห้อง

ฉันเดินไปที่ตู้เสื้อผ้าเพื่อหาเสื้อผ้า มันแทบจะว่างเปล่าเพราะฉันไม่ได้เก็บเสื้อผ้ามากมายนักสำหรับการมาอยู่สิบวันของฉัน ทันทีที่เรามาถึงที่นี่เมื่อก่อนที่จาดักซ์ของของจีนแล้วซักผ้าให้

ฉันไม่มีปัญหาเกี่ยวกับการใช้ชีวิตด้วยของจากกระเป๋าเดินทาง แต่เมื่อยอม เมื่อมีเตี้อยู่ด้วย สัญชาติญาณความเป็นแม่ของเธอก็ดูเหมือนจะทำงานเกินพิกัด บอกตามตรงฉันไม่รู้ว่ามีปีเตอร์ทนได้อย่างไร

หลังจากเม่ฝ่าฝืนความต้องการของเอซร่าแล้วเปลี่ยนร่างเหลนสาวของเธอให้กลายเป็นแวมไพร์ เขาก็ให้เวลาเธอสามวันเพื่อย้ายออกไปจากบ้าน พวกเขาออกมาภายในสองวัน ปีเตอร์เหมาเครื่องบินส่วนตัวลำหนึ่งแล้วเขา เม กับเดซี่ก็หนีไปยังเขตชนบทของออสเตรเลีย

แม้พวกเขาจะย้ายออกมาแล้ว เมก็ยังคงติดต่อกับเราอยู่ โดยเฉพาะไมโล เธอเศร้าที่เราใช้เวลาวันหยุดอยู่ห่างไกลกัน หลังจากวันคริสต์มาสเธอก็เริ่มวางแผนที่จะได้เจอเรา

ไมโลจะเริ่มเรียนในสัปดาห์หน้า เขาจึงตัดสินใจว่าตอนนี้เป็นเวลาที่ดีที่สุดสำหรับมาเยี่ยม แจ็คไม่คิดว่าเขาควรจะมาด้วยเพราะเขาไม่ยอมเจอเมหรือปีเตอร์เลยจริงๆ เขาไม่ยอมให้ฉันมาด้วยซ้ำ แต่เขาก็ไม่ได้พยายามจะห้ามฉัน

มีแค่ไมโลน้องชายฉัน บ็อบบี้ แฟนหนุ่มซึ่งเป็นมนุษย์ของเขา และฉันที่มาพักนานหนึ่งสัปดาห์ครึ่งอยู่กับเม เดซี่ เหลนแวมไพร์ของเธอ และปีเตอร์ รวมทั้งอยู่กับเครื่องปรับอากาศพังๆ

ไมโลบอกฉันว่าเดือนมกราคมเป็นฤดูร้อนของที่นี่ แต่ถ้าฉันเข้าใจชัดเจนว่าอากาศมันจะร้อนได้แค่ไหน ฉันก็อาจจะเลื่อนการมาเยี่ยมออกไปจนถึงเดือนกรกฎาคม

ปีเตอร์ซื้อบ้านไร่ขนาดมหึมาหลังหนึ่งซึ่งอยู่ห่างจากเมืองอลิซสปริงส์ของออสเตรเลียประมาณหนึ่งชั่วโมง จากที่ฉันได้ยินมา มันเป็นเมืองที่น่าอยู่ และชิตินี่ก็คงจะแสนวิเศษ ใช่ว่าฉันจะเคยเห็นทั้งสองเมืองนั้นชิตินี่อยู่ห่างออกไปเป็นระยะเวลานั่งเครื่องบินสี่ชั่วโมง แต่นั่นไม่ใช่สิ่งที่ทำให้เราไม่ได้ไป เดซี่ออกไปตามที่สาธารณะไม่ได้ เธออายุเพียงห้าขวบและแทบควบคุมความกระหายเลือดของตัวเองไม่ได้เลย

ไมโลพยายามเปลี่ยนการมาเยี่ยมครั้งนี้ให้เป็นทริปฉลองวันคล้ายวันเกิดปีที่สิบแปดของฉันซึ่งเพิ่งผ่านมาหนึ่งสัปดาห์และมันก็เป็นไปตามนั้นเลยทีเดียวนะ เมจัดงานเลี้ยงเล็กๆ ให้ฉันพร้อมด้วยเค้กที่มีเพียงบ็อบบี้ที่กินได้

เธอให้ชุดกระโปรงน่ารักกับฉันชุดหนึ่ง และเดซีก็ทำการดีให้ฉัน

ฉันเข้าไปอาบน้ำ น้ำเย็นทำให้ฉันรู้สึกวิเศษ แต่ฉันสลดความกังวลใจไปไม่ได้ มีอะไรบางอย่างผิดปกติ และฉันก็ไม่สามารถชี้ชัดได้ว่าเรื่องอะไร

ฉันคิดว่าจะโทร.กลับไปหาแจ๊คที่สหรัฐแต่มันแทบจะไม่มีสัญญาณ นอกจากนี้ฉันก็ไม่อยากทำให้เขาตกใจ เขาเชื่ออยู่แล้วว่าการเดินทางครั้งนี้เป็นความคิดที่ไม่เอาภิรมย์แต่ไม่ได้ถึงกับเลวร้าย อาจจะน่าเบื่อเล็กน้อยแน่นอนความหวาดกลัวที่แท้จริงของแจ๊คคือปีเตอร์

เมื่อฉันอาบน้ำเสร็จ ฉันก็เดินไปที่ตู้เก็บเสื้อผ้าแล้วดึงลิ้นชักชั้นบนเปิดออก ท่วมกลางเสื้อชั้นในกับกางเกงใน ฉันซ่อนของขวัญที่ปีเตอร์ให้ฉันเอาไว้ ล็อกเกตรูปหัวใจประดับเพชรแสนสวย ฉันชอบมันมาก แต่ฉันไม่รู้เลยว่าจะอธิบายให้แจ๊คฟังอย่างไร

ไม่มีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้งใดๆที่ปีเตอร์มอบของขวัญนี้ให้ฉัน แต่แจ๊คคงจะไม่พอใจ สำหรับวันเกิดฉันแจ๊คสั่งทำของขวัญพิเศษเป็นตุ๊กตาหุ่นเชิดที่ดูเหมือนฉันและพาฉันไปดำน้ำกับฉลามที่พิพิธภัณฑ์สัตว์น้ำพวกมันเป็นของขวัญที่ยอดเยี่ยม และฉันก็ชอบ แต่มันก็คนละระดับกันกับเครื่องประดับราคาแพง

แต่จะว่าไป แจ๊คก็มอบความเป็นอมตะให้ฉัน ดังนั้นเขาจึงเอาชนะปีเตอร์ได้อยู่

“ในนี้เย็นกว่าหรือเปล่า” ไมโลเปิดประตูห้องนอนของฉันโดยไม่ได้เคาะประตูก่อนฉันทั้งสรวลลงในลิ้นชักแล้วกระแทกปิด

“เอ่อ ไมรู้อี” ฉันพูดพลงก้าวออกจากตู้เก็บเสื้อผ้า

“ผมว่าในนี้มันร้อนกว่านะ” ไมโลคราง แต่ก็เดินเข้ามาในห้องของฉันอยู่ดี เช่นเดียวกับปีเตอร์ เขาตัดสินใจว่าการไม่สวมเสื้อเป็นทางเลือกที่ดีที่สุด “ที่นี่ต้องร้อนอย่างน้อยร้อยองศาแน่ๆ!”

“นายลองใช้สระน้ำหรือยัง” ฉันถาม

“ลองไปแล้ว” ไมโลย่นจมูกแล้วกึ่งตัวนอนหงายลงบนเตียงฉัน “ดวงอาทิตย์ยังไม่ตก และถึงดวงอาทิตย์จะลับไปแล้ว พี่ก็ได้เห็นสระน้ำแล้วนี่”

ระบบกรองน้ำมีอะไรบางอย่างผิดปกติ ตะไคร่น้ำสีเขียววนาขยะแขยง จึงลอยเต็มสระ ดูเหมือนจะมีอะไรผิดปกติไปหมดกับทุกสิ่งทุกอย่างในบ้าน เห็นได้ชัดว่ามันทรุดโทรมยิ่งกว่านี้ด้วยซ้ำตอนที่พวกเขาตกลงซื้อ แต่ปีเตอร์กับเม็กกำลังซ่อมแซมมันอยู่ แต่สระน้ำใช้ไม่ได้ เครื่องปรับอากาศเสีย ระเบียงล้อมบ้านทรุดตัว และหลังคาก็ต้องเปลี่ยนใหม่

ฉันเดินไปดึงม่านผืนหนาขึ้นเพื่อมองออกไปด้านนอก ดวงอาทิตย์ทำให้ฉันแสบตา ฉันจึงมองออกไปยังความว่างเปล่า พวกเขาไม่มีเพื่อนบ้านอยู่ภายในรัศมีหลายไมล์ แถมทุกอย่างก็ดูแห้งแล้งและไร้สีสัน ฉันเลื่อนหน้าต่างเปิด สายลมร้อนพัดโชยเข้ามาข้างใน แต่อย่างน้อยมันก็ยังดีกว่าไม่มีอะไรเลย

“ผมเริ่มจะคิดแล้วนะว่าเป็นความคิดที่แย่มาก” ไมโลเอ่ยอย่างเห็น้อยอ่อน

“มันก็ได้ *แย่* ขนาดนั้น พี่หมายถึง นอกเหนือจากเรื่องความร้อนนะ” ฉันนั่งลงบนเตียงข้างๆเขา หยาดเหงื่อผุดพราวอยู่บนอกเขา เขาเงยหน้ามองฉัน ดวงตาสีน้ำตาลดวงโตเศร้าสร้อย “นายรู้สึกดีที่ได้มาเจอเมใช้ไหม”

“ประมาณนั้น” เขายกไหล่แล้วเบนสายตาไป

ไมโลเคยเป็นเด็กน้อย เป็นคนที่ได้รับความสนใจทั้งหมดจากเม จนกระทั่งเดซี่โผล่เข้ามา และเธอก็ต้องการอะไรต่อมิมะไรมากกว่าเขา เขาไม่ได้เป็นคนขี้อิจฉา แต่เรื่องนี้ทำให้เขาไม่พอใจนัก การถูกแม่ที่แท้จริงของเราเมินเฉยนั้นก็แย่มากอยู่แล้ว ไม่ต้องพูดถึงคนที่รับหน้าที่แทนเลย

“บ๊อบบี้ทำอะไรอยู่เธอ” ฉันถามหวังว่าจะทำให้เขาอารมณ์ดีขึ้นได้ ด้วยการพูดถึงแฟนของเขา

พวกเขาคบกันมานานสี่เดือนแล้ว และพวกเขาก็ไม่ได้ ‘ถูกกำหนด มาเพื่อกันและกัน’ ไม่ใช่ในแบบที่แวมไพร์เป็น แต่ก็มิอะไรบางอย่างอยู่ บ๊อบบี้ทำให้ไมโลมีความสุขและเขาก็เป็นคนดี

บ๊อบบี้อาศัยอยู่กับเราส่วนใหญ่ในมินนีแอโพลิส แม้ฉันจะเกลียดเขา ในตอนแรก ฉันก็เริ่มชอบเขามากขึ้นจริงๆ ส่วนหนึ่งนั้นอาจเกี่ยวข้องกับ เรื่องที่ว่าฉันเคยกัดเขา สร้างสายใยแห่งความผูกพันของเราเข้าด้วยกัน นิดหน่อย มันค่อนข้างจะทำให้ไมโลคลุ้มคลั่ง แต่เราก็ไม่สามารถทำอะไร กับเรื่องนั้นได้

“เขานั่งอยู่หน้าพัดลมในห้องเรานะ” ไมโลบอกพลางเกาแขนตัวเอง อย่างเลื่อนลอย แมงมุมที่นั่นคลั่งไคล้เขามาก รอยกัดไม่ได้ทำให้เขาเจ็บ จริงจังอะไร แต่พวกมันก็ทิ้งตุ่มคันระคายเคืองไว้นานหลายชั่วโมง “แม้แต่ ความร้อนก็เริ่มเล่นงานเขาแล้ว ดังนั้นพีคังรู้ว่ามันต้องแย่งนะ”

“เขาอาจจะชินกับการอยู่ในสภาพอากาศของเราก็ได้” ฉันหาว เรา เกลียดอากาศร้อนและเราก็รักษาอุณหภูมิในบ้านเราให้หนาวเยือกอยู่ ตลอดเวลา อีกอย่าง เขาก็เพิ่งจะมาจากฤดูหนาวในมินนีโซตา “โอ๊ย! มัน ร้อนจนนอนไม่หลับเลย!”

“ไม่ต้องบอกก็รู้” ไมโลเงยหน้าขึ้นมองฉัน “ตอนนี้ที่บ้านก็โหมงแล้วนะ แจ็คอาจจะตื่นแล้วนะ”

“พีไม่เข้าใจความต่างของเวลาหรอก นายบอกพีสิ”

“ผมไม่รู้ว่าตอนนี้ที่นี้ก็โหมงแล้ว” เขาพูด และไม่ได้พยายามจะหา คำตอบ “พีคังพีคังได้คุยกับแจ็คบ้างไหม”

“เมื่อวันก่อนนะ คลื่นสัญญาณที่นั่นห่วยชะมัด โทร.ติดยากมาก เลย”

หัวใจฉันรวบรว้าเมื่อนึกถึงเขา ฉันมีสายใยผูกพันกับแจ็ค การอยู่ ห่างจากเขาจึงมีแต่ความเจ็บปวด มันบรรเทาลงนิดหน่อยในสองสามเดือน ที่ผ่านมา แต่ก็ยังไม่ใกล้เคียงกับระดับที่ฉันจะพอใจเมื่อไม่ได้อยู่กับเขา

“ที่นั่นเป็นยังไงบ้าง” ไมโลถาม

“เหมือนเดิมนะ พี่ว่า เอชซ่าเดินซิมไปมาทั่วบ้าน ส่วนแจ๊คก็รอให้เรากลับไปไม่ไหวแล้ว”

“ผมยังไม่อยากเชื่อเลยว่าเอชซ่ายังไม่ได้อยู่กับแม่” ไมโลดูประหลาดใจนิดหน่อยในเรื่องนั้น และฉันก็รู้สึกแบบเดียวกัน

ไม่ว่าฉันอาจจะโกรธหรือหงุดหงิดแจ๊คได้แค่ไหน ฉันก็ไม่อาจจินตนาการได้ถึงการไม่พูดคุยกับเขานานเป็นเดือนๆ มันคงจะเหมือนกับการไม่กินอะไรเป็นเดือนๆ

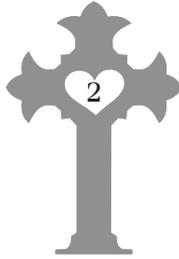
บ๊อบบี้ร้องลั่นมาจากห้องนอนของเขาซึ่งอยู่ถัดเข้าไปตามโถงทางเดิน แต่ไมโลกับฉันก็ตอบสนองเชิงซ้า มีแมงมุมยุ่มยุ่มอยู่ในห้องของพวกเขา ตั้งแต่เรามาถึง และบ๊อบบี้ก็กรี๊ดเหมือนเด็กผู้หญิงทุกครั้งที่เขาเห็นมัน ฉันยอมรับว่าบางตัวนั้นน่ากลัวได้จริงๆ แต่ส่วนใหญ่เขาก็กระที่บมันไปเรียบร้อยแล้วกว่าที่ไมโลหรือฉันจะไปช่วยเขา

ฉันได้ยินเสียงประตูกระแทก ตามด้วยเสียงข่วนประหลาดๆ หัวใจบ๊อบบี้เต้นระรัวตุ่ตืด แต่ไม่ใช่แค่หัวใจเขาคคนเดียวเท่านั้น หัวใจอีกดวงก็กระหน้าแรงเร็ว แต่มันเบากว่าและไม่เร็วเท่ามนุษย์

มันคือเสียงหัวใจของแวมไพร์ แวมไพร์ที่ตัวเล็กมากๆ และกำลังหิวสุด ๆ

กว่าบ๊อบบี้จะตะโกนอีกครั้งไมโลกับฉันก็วิ่งออกจากห้องฉันแล้วห้องของเขาอยู่ปลายโถงทางเดินอีกฟาก แต่เราก็สามารถมองเห็นเดซี่ที่กำลังข่วนประตูอยู่ด้วยมือเปล่า เธอแข็งแรงพอจะฉีกไม้้ออกได้ มีรอยเลือดเปรอะเปื้อนเมื่อเศษเสี้ยนจากไม้ที่แตกออกตำนิ้วเธอ

ก่อนที่เรจะมีโอกาสไปถึงตัวเธอ เธอก็เจาะประตูเป็นรูใหญ่พอให้ร่างกายขนาดเล็กของเธอหลุดเข้าไปได้ แล้วบ๊อบบี้ก็เริ่มกรี๊ดร้องสุดชีวิต

บ๊อบบี้ล็อกประตูปิดเพื่อกันเดซี่ไว้ด้านนอก แต่นั่นทำให้เราช่วยเขาไม่ได้ ไมโลไปถึงประตูก่อนแล้วใช้มือฉีกไม้้ออก

บ๊อบบี้ยังกรีดร้องอยู่ แล้วไมโลก็ลอดผ่านรูเข้าไปก่อนทั้งที่มันยังมีขนาดไม่ใหญ่พอ เขาโดนไม้บาดด้านข้างลำตัวเป็นแผลใหญ่พอสมควร แต่เขาก็คงไม่รับรู้เลยถ้าไม่ใช่เพราะเดซี่ กลิ่นเลือดทำให้เธอบ้าคลั่งยิ่งขึ้นกว่าเดิม

ฉันสอดมือเข้าไปในรูแล้วปลดล็อกประตูโดยตัดสินใจว่าวิธีนั้นดูจะเร็วกว่า บ๊อบบี้ยื่นหันหลังแนบติดผนังอยู่บนเตียง รอยกัดน่าเกลียดบนแขนเขามีเลือดไหลหยดเปื้อนทั่วผ้าปูที่นอนทว่าเขาได้แต่เบิกตากว้างจ้องไมโลกอดปล้ำกับเดซี่

เมื่อเธอไม่ได้บ้าคลั่งด้วยความกระหายเธอก็เป็นเด็กหญิงตัวน้อยน่ารักที่มีแก้มจ้ำม่ำกับผมหยิกสีบลอนด์อ่อน แต่เมื่อเธอเช่นเขี้ยวเคี้ยวฟันเพื่อพยายามจะต็มเลือดที่ไหลออกมาจากด้านข้างลำตัวไมโล เธอก็ดูชั่วร้าย

ใบหน้าเธอบิดเบี้ยวจากการคำรามดุเดือด เธอแสยะปากเผยให้เห็นฟันแหลมคมซึ่งมีขนาดใหญ่ผิดปกติสำหรับเด็ก ดวงตาเธอวาวโรจน์ เธอเคลื่อนไหวราวสายฟ้า

ไม่โลซยับได้ไม่เร็วพอและเดซี่ก็ยังกัดเขาไม่เลิกขณะที่เขาพยายาม
ตริ้งเธอเอาไว้ เมื่อเธอกัดเขาเธอก็ไม่ได้พยายามจะตีเมล็ดเขาด้วยซ้ำ
เธอแค่ขู่คำรามและตะคอกใส่อะไรก็ตามราวกับสัตว์คลุ้มคลั่ง

ฉันผลักไม่โลออกไปให้พ้นทาง เดซี่ลุกขึ้นยืนทันที ฉันตัวตแชน
รัดตัวเธอไว้ก่อนที่เธอจะพุ่งเข้าไปใส่บ็อบบี้ที่ยังคงดูเหมือนจะเป็นเป้าหมาย
หลักของเธอ

เธอติดดินไปมาทำให้ฉันรังเธอไว้ในอ้อมแขนไม่ได้เลย เธอหันหน้า
มาและเกือบจะกัดไหล่ฉัน แต่ฉันคิดว่าผมต้านหลังศีรษะเธอไว้ได้กระจุกหนึ่ง

เธอบิดตัวแล้วดึงผมตัวเองหลุดออกไปเป็นกระจุก และฉันก็ต้องใช้
มาตรการรุนแรงขึ้น ฉันกระแทกศีรษะเธอลงบนพื้นแล้วกดใบหน้าเธอให้
แนบกับไม้เนื้อแข็ง จากนั้นจึงคุกเข่าทับหลังเธอไว้

ฉันรู้สึกผิดที่ทำแบบนี้เพราะคนที่สู้ด้วยคือเด็กห้าขวบ แต่ฉันก็รู้สึก
เหมือนกำลังตริ้งปลาปิรันยาเอาไว้มากกว่า

“นายไม่เป็นไรนะ” ไม่โลกระโดดขึ้นไปบนเตียงกับบ็อบบี้ แต่นอกจาก
อาการสติแตกบ็อบบี้ก็ดูปลอดภัยดี

เดซี่ยังพยายามจะกัดฉันและข่วนพื้นไม่เลิก นิ้วเล็กๆ ป้อมๆ ของเธอ
มีเลือดไหล แต่เธอไม่ได้ใส่ใจ

ทันใดนั้นเธอก็หยุดลง เธอนอนนิ่งและเงียบสนิท นานพอให้ฉันคิด
ว่าฉันฆ่าเธอไปแล้ว จากนั้นเธอก็เริ่มร้องไห้ ไม่เหมือนกับเด็กขี้ไวยวาย
ร้องงอแงเวลาไม่ได้อะไรตั้งใจตัวเอง แต่เหมือนเด็กน้อยขี้หวาดกลัวที่กำลัง
ขาดใจ

ฉันมองไม่โลเพื่อขอความช่วยเหลือ ไม่แน่ใจว่าฉันควรจะลุกขึ้นจาก
เธอแล้วเสี้ยงให้เธอโจมตีอีกครั้งหรือไม่

ภายในไม่กี่วินาทีที่เดซี่ร้องไห้เมื่อกี้เข้ามาในห้องนอน

“เธอทำบ้าอะไรอยู่นะ” เมตะโกนแล้วผลักฉันออกจากเดซี่ เธอ
ออกแรงมากกว่าที่จำเป็น ฉันจึงลอยละลิวไปชนผนังและหัวกระแทกเข้า

กับปุ่น

เมอ้มเดซี่ขึ้นจากพื้น เธอดูเป็นเด็กหญิงธรรมดาอีกครั้ง เธอตัวอ่อน
ปวกเปียกในอ้อมแขนเม น้ำตาเม็ดโตไหลลงตามโบหน้าขณะที่เธอสะอึก-
สะอื้น ปอยผมหยิกของเธอแนบติดแก้มขึ้น และนิ้วเธอก็ยังไม่หายดี

“ปีศาจตัวน้อยนั่นพยายามจะกินผม!” บ็อบบี้พูด เขาชูแขนที่มีเลือด
ออกขึ้นให้เห็นและไม่โลภก็ยืนอยู่ตรงหน้าเขานคนเดียว

“ฉันไม่แคร์หรอกว่าแกทำอะไรอยู่!” เมกอดเดซี่ไว้แนบแน่น น้ำตา
คลอดวงตาเม เธอจ้องเราเขม็ง “แกเป็นแค่เด็กนะ!”

“แกไม่ได้เป็นแค่เด็ก” ฉันพูด “แกเกือบจะฆ่าเราทุกคน!”

“อ้อ๊ย แกก็แค่หัวนะ” เมบอกบัต “และบ็อบบี้ก็เป็นมนุษย์ แกไม่
คุ้นเคยกับการอยู่ใกล้พวกเขา”

“ฉันไม่แคร์หรอกว่าแกคุ้นเคยกับการอยู่ใกล้อะไร!” ฉันตะโกน “คุณ
จะทำยังไงคะถ้าแกฆ่าบ็อบบี้ หรือถ้าแกฆ่าคนอื่น ๆ เข้า” เมส่ายหน้าไม่ยอม
มองฉัน

“ฉันจะไปป้อนอาหารให้แก” เมพูดถึงเรื่องนั้นแค่นั้น ก่อนจะกลับหลัง
หันแล้วอ้อมเดซี่ออกจากห้อง

“นั่นมันเหลวไหลชะมัด” ฉันถอนใจพลางลากมือสาบผม

ไมโลสำรวจบาดแผลบนแขนบ็อบบี้ แม้เลือดจะยังออกอยู่ แผลนั้น
ก็ค่อนข้างตื้น กลิ่นหอมหวานชวนมึนเมาของเขาอบอวลเต็มห้อง ท้องฉัน
ร้องโครกคราก

เวลาผ่านไปหลายเดือนแล้วตั้งแต่ฉันกัดบ็อบบี้ แต่บ่อยครั้งในยามที่
ฉันหิวฉันก็ค้นพบว่าตัวเองโหยหาเขา ฉันกระหายเลือดบ็อบบี้มากกว่า
มนุษย์คนอื่น การยืนอยู่ใกล้เขาขนาดนี้และได้กลิ่นเขานั้นย้ำเตือนกับฉันว่า
ฉันไม่ได้กินมานานกว่าหนึ่งสัปดาห์แล้ว

ไมโลรีบไม่คอยได้เมื่อฉันกัดบ็อบบี้ก่อนหน้านั้น การแบ่งมนุษย์ร่วม
กับแวมไพร์อีกคนนั้นเป็นเรื่องรบกวนจิตใจ หลายสัปดาห์หลังจากนั้น เขา

ตามฉันไปไหนมาไหนเหมือนลูกหมาและทำให้เราสามคนทะเลาะกันหลายครั้ง การกัดส่งผลให้ความรู้สึกที่มีให้แก่มันอยู่ก่อนแล้วยิ่งที่ความรุนแรงขึ้น ท้ายที่สุดมันจะจางหายไป แต่แม้กระทั่งในตอนี้ ฉันก็รู้สึกอยากปกป้อง บ็อบบี้

ขณะที่ไมโลตรวจสอบบาดแผลของบ็อบบี้ เขาก็ยื่นจมูกด้วยความ ขยะแขยงเมื่อได้กลิ่นเดซี่ตรงรอยกัด

“นายต้องล้างแผลแล้วติดพลาสติกเอาไว้” ไมโลพูดพลางปล่อยแขน บ็อบบี้ลง

“ตกลง” บ็อบบี้ก้าวลงจากเตียง เขาก็มองมองกางเกงตัวเองซึ่งมี หยดเลือดกระเซ็นเปื้อนแล้วถอนใจ “ฉันต้องทิ้งกางเกงตัวนี้! ให้ตายสิ! ฉันชอบกางเกงตัวนี้ละ”

บ็อบบี้รับมือกับ ‘การถูกแวมไพร์จู่โจม’ ทั้งหมดนี้ได้ดีทีเดียว แต่ ความจริงแล้วเขามีประสบการณ์กับพวกแวมไพร์มากกว่าทั้งไมโลหรือฉัน บ็อบบี้เข้ามาพัวพันกับพวกแวมไพร์เมื่อเขาอายุสิบแปด เขาจึงมีเวลาทำใจ กับเรื่องนี้นานกว่าเราสองปี

เขาเข้าไปในห้องน้ำเพื่อล้างเนื้อล้างตัว และฉันก็หันกลับไปมอง ไมโล “เมเสียดิไปอย่างสิ้นเชิง” ฉันพูดด้วยเสียงแผ่วเบา แต่ไมโลไม่ได้ พุดอะไร “อย่าบอกนะว่านายเข้าข้างหล่อน”

เขากระโดดลงจากเตียงแล้วเช็ดเลือดออกจากข้างลำตัว เขาสำรวจ บาดแผลตัวเองในกระจกที่แขวนอยู่บนผนัง บางแผลคงจะสาหัสถ้าเขา ไม่ได้เป็นแวมไพร์ รอยกัดบนไหล่กับแขนของเขาแทบจะหายดีแล้ว

“ผมไม่ได้เข้าข้างใครทั้งนั้น” ไมโลเอ่ยในที่สุด

“เดซี่เกือบจะฆ่าแฟนนายนะ” ฉันพูด ไมโลหันกลับมามองฉัน พลางสบตาฉันหนึ่ง

“พี่ก็เหมือนกัน”

“มันต่างกัน” ฉันส่ายหน้า “ตอนนั้นพี่กำลังจะตาย แต่นี่แค่เป็นเด็ก

ที่ควบคุมไม่อยู่”

“อาจจะ” ไมโลยอมรับ “แต่เราจะทำยังไงกับมันล่ะ พี่อยากให้ผมไปฆ่าแกเธอ”

ฉันไม่รู้ว่าคุณอยากให้เราทำอะไร แต่เห็นได้ชัดว่าเดซี่ไม่ปลอดภัย นี่เป็นครั้งแรกที่เกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นตั้งแต่เรามาที่นี่ แต่เธอก็บ้าคลั่งกว่าแวมไพร์คนไหนที่ฉันเคยเห็นมา

ฉันไม่มีคำตอบดีๆ และไม่โลก็ไม่อยากพูดถึงมัน ฉันกลับไปนั่งอารมณ์บูดในห้องตัวเองเพราะไม่มีอะไรดีกว่านี้ให้ทำ หลังจากนั้นคู่อื่นๆ ปีเตอร์ก็ขึ้นมาซ่อมประตูห้องนอนแล้วเขาก็เตือนเราว่าบ๊อบบี้ไม่ควรถูกทิ้งให้อยู่ตามลำพังอีกต่อไป

ฉันโกรธเม ฉันจึงอยากจะหลบอยู่ในห้องไปนานๆ แต่แล้วฉันก็รู้ว่าเธอโกรธฉัน การหลบอยู่จึงอาจทำให้เธอพอใจ เพื่อแกล้งเธอฉันจึงตัดสินใจลุกขึ้น

ตอนที่ฉันเดินลงบันได เดซี่นั่งอยู่ในห้องอาหาร สมุดระบายสีกับดินสอสีกระจัดกระจายเกลื่อนโต๊ะกลม ผมของเธอรวบเอาไว้และผูกด้วยริบบิ้น และเธอก็เปลี่ยนไปสวมชุดกระโปรงสั้นสีชมพูกับขาวติดจีบระบาย

ผลที่นี้เธอหายสนิทแล้ว ทำให้เธอจับดินสอสีระบายสีได้ เธอร้องเพลง ‘อะครอสเดอะยูนิเวิร์ส’ ด้วยเสียงหวานใสสมบูรณ์แบบ ซึ่งฉันแน่ใจว่าการที่เธอรู้จักเพลงวงบีเทิลส์เป็นอย่างดีนั้นเพราะเธอได้รับอิทธิพลของเมมาทั้งหมด

ไม่ว่าฉันไม่เข้าใจเรื่องราวความเป็นมาของเม เดซี่ป่วยในระยะสุดท้าย และถ้าเมไม่ได้เปลี่ยนร่างเธอ เธอก็คงตายไปแล้ว เดซี่เป็นเพื่อนของเม เธอเป็นเด็กที่น่ารักอ่อนหวาน...ตอนที่เธอไม่ได้เป็นปีศาจน่ากลัวจากนรก เธอยังอายุน้อยมากเกินกว่าจะมีความสามารถในการควบคุมอารมณ์ชั่ววูบใดๆ และเธอก็จะติดอยู่ในร่างที่ดูเหมือนเด็กวัยห้าขวบทุกประการไปตลอดชีวิต

“ไฉนคะ อลิซ” เดซี่เอ่ยเสียงใส เธอยังระบายสีต่อไปและไม่เงยหน้าขึ้นมองฉัน แต่เธอก็หยุดร้องเพลงแล้ว ไต่โตะฉันมองเห็นขาเธอแกว่งไปมา

“เฮ้ ฉันทักเสียงแข็ง ฉันมีปฏิสัมพันธ์กับเด็กไม่ดีนัก โดยเฉพาะเด็กที่กลายเป็นอสูรร้ายในบางครั้ง” “เมื่อยุไหนหรือ”

“เอาผ้าที่ซักรแล้วไปตากที่ราวตากผ้าคะ เธอบอกว่าหนูอยู่ข้างในได้ ถ้าหนูสัญญาว่าจะไม่ไปไหน” เดซี่บอกฉัน

เมื่อก่อนเธอไว้โดยไม่มีการดูแลเลยสักคนหลังจากผ่านเหตุการณ์ที่เธอเกือบจะฆ่าเราไปเพียงไม่กี่ชั่วโมง เยี่ยมไปเลย

“เมชอบซักผ้ามากจริงๆ นะเนี่ย” ฉันพิมพ์

“คุณอยากระบายสีกับหนูไหมคะ” เดซี่มองฉันด้วยดวงตาสีน้ำผึ้ง เปี่ยมความหวัง เธอคือเมฉบับย่อส่วนจริงๆ

“เอ่อ ไม่ใช่ เป็นไร” ฉันไม่อยากจะร่วมทำกิจกรรมใดๆ กับเธอ แต่ฉันก้าวเข้าไปใกล้โตะเพื่อดูว่าเธอทำอะไรอยู่ เธอมีสมุดภาพระบายสีของ *มายลิตเติลโพนี่* กางเปิดอยู่ข้างตัว แต่เธอวาดอะไรบางอย่างบนหน้ากระดาษเปล่าที่ฉันดูไม่ออก “หนูทำอะไรอยู่นะ”

“หนูกำลังทำการ์ดให้บ๊อบบี้ เพราะหนูทำร้ายเขา” เดซี่ชูกระดาษให้ฉันดู

เท่าที่ฉันบอกได้ มันดูเหมือนภาพยูนิคอร์นสีชมพูที่มีรู้งกินน้ำอยู่ด้านหลังซึ่งวาดออกมาอย่างไม่ได้เรื่อง คำว่า ‘ขอโทษบ๊อบบี้’ สะกดได้ถูกต้องแต่ด้วยตัวอักษรกลับด้าน

“เป็นการ์ดที่ดีจริงๆ จะ” ฉันผินยิ้มให้เธอ “ฉันมั่นใจว่าเขาจะชอบ”

“หนูก็หวังว่าอย่างนั้นล่ะ หนูไม่ได้อยากทำร้ายเขา” เดซี่เอ่ยเสียงเศร้าและเหม่อไปชั่วคราวหนึ่ง จากนั้นก็กลับไประบายสีต่อ “หนูอยากได้กากเพชร ปีเตอร์บอกว่า เข้าเมืองคราวหน้าเขาจะหามาให้หนู”

“เขาใจดีมากเลยนะ” ฉันลูบแขนตัวเองและสังเกตว่าความร้อนลูบจะ

ไม่รบกวนเธอมากนัก แต่ตอนที่ฉันยังเล็ก ความร้อนก็ดูเหมือนจะไม่เคย
 กวนใจฉันเช่นกัน

ประตูมุ้งลวดกระแทกปิดด้านหลังฉัน เมเข้ามาในห้องครัว เธอ
 ยิ้มเกร็งให้ฉัน ฉันจึงพอจะรู้ว่าเธอยังไม่ยกโทษให้ ซึ่งก็สมเหตุสมผล
 เพราะฉันยังไม่ได้ทำอะไรที่จำเป็นต้องทำเพื่อให้ได้รับการยกโทษ ฉัน
 ปรารถนาด้วยวิธีเดียวกับที่ฉันรู้จักเพื่อช่วยชีวิตบ๊อบบี้และเธอก็ไม่ได้เจ็บตัว
 จริงจัง เธอเจ็บตัวจริงจัง *ไม่ได้*

“เดซี่บอกว่าคุณเอาผ้าไปตาก” ฉันพูด

“ฉันชอบกลิ่นสะอาดสดชื่นที่ติดอยู่บนเสื้อผ้า” เมตอบ สำเนียง
 อังกฤษของเธอฟังดูเย็นชากว่าปกติ เธอรวบผมหยักศกอ่อนๆ ขมวดเป็น
 มวย ชุดกระโปรงสั้นของเธอขึ้นเหงื่อ เธอเดินผ่านฉันไปหาเดซี่พลาง
 ขึ้นชมภาพแล้วจุกกระหม่อมเหลนสาว “การ์ดนั้นสวยจังจะที่รัก”

“ขอบคุณค่ะ” เดซี่เงยหน้ายิ้มให้เธอ “อลิซบอกว่าบ๊อบบี้จะชอบมัน
 มาก”

“ฉันมั่นใจว่าเขาจะชอบจัง” เมเหลือบตาขึ้นมองฉัน โทสะบางส่วน
 ของเธอสลายไป เธอนั่งลงบนเก้าอี้ข้างเดซี่แล้วระบายสีภาพของตัวเอง
 “เดซี่ได้กินและจีบหลับมาแล้ว แก่นั่งระบายสีด้วยความเรียบร้อยมาตลอด
 ทั้งเย็น แก่เรียบร้อยดีตอนที่แกกิน”

“ฉันแน่ใจค่ะว่าแกเรียบร้อย” ฉันเถียงอะไรไม่ได้เลย ฉันจะพูด
 อะไรได้ระหว่างที่เดซี่นั่งระบายสีอยู่ตรงนั้น ฉันจึงเปลี่ยนเรื่อง “เรื่องเครื่อง
 ปรับอากาศมีอะไรคืบหน้าบ้างหรือยังคะ”

“ยังจ่ะ” เมส่ายหน้า “แต่อากาศก็เย็นลงตั้งแต่พระอาทิตย์ตกนะ
 ข้างนอกไม่เลวเลยทีเดียว” เธอเงยหน้าขึ้นมองฉัน “ปีเตอร์นั่งอยู่ข้างนอก
 นั้น”

ฉันไม่แน่ใจว่าฉันควรไปนั่งกับเขาหรือไม่ ตั้งแต่มาที่นี่ ฉันก็พยายาม
 อยู่ตามลำพังกับเขาให้น้อยมาก แต่ความร้อนก็ยังทำให้ภายในบ้านน่า

อืดอืด และฉันก็อยากพักสักนิดจริงๆ ฉันจึงออกไปข้างนอก

สิ่งหนึ่งที่ฉันบอกได้เกี่ยวกับเขตชนบทก็คือมันเป็นสถานที่ที่ดวงดาวนั้นช่างน่าอัศจรรย์ เมื่อไม่มีมลพิษทางแสงจากตัวเมือง หมู่มดาวก็เปล่งประกายพร่างพราวอยู่เบื้องบนไม่เหมือนสิ่งใดที่ฉันเคยเห็นมาก่อน

ฉันก้าวลงจากระเบียงด้านหน้าเพื่อให้เห็นพวกมันได้ชัดขึ้น อากาศด้านนอกเย็นกว่าในบ้านมาก ฉันจึงปล่อยให้คำคืนสะกดฉันให้เคลิบเคลิ้มไปครู่หนึ่ง ฉันได้ยินเสียงจากทางซ้ายมือแล้วเหลียวกลับไปเห็นปีเตอร์นั่งห้อยขาแกว่งไปมาอยู่ที่ปลายระเบียง

“ห้องฟ้าระยิบระยับมากเลย” ฉันก้าวสองสามก้าวไปหาเขา

“ใช่แล้ว” ปีเตอร์โน้มตัวไปด้านหน้าเพื่อชื่นชมท้องฟ้า “ฉันยังไม่คุ้นเคยกับมันเสียที ฉันใช้เวลาอยู่ในเมืองมากเกินไป”

“เพราะอย่างนั้นคุณถึงมาที่นี่หรือ” ฉันฟังระเบียงข้างๆ เขา เขายังเงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้าอยู่ สีหน้าของเขาอ่านไม่ออก เหมือนที่เคยเป็นมาเสมอ

“เธอก็รู้ว่าทำไมฉันถึงมาที่นี่” ปีเตอร์ตอบเบาๆ

ฉันหลุบตาลงแล้วตะกอนหินบนพื้น เขามาที่นี่เพราะฉันและฉันก็ไม่มีอะไรจะพูดเกี่ยวกับเรื่องนั้น

ไม่นานนักก่อนที่เขาจะออกจากบ้าน ปีเตอร์สารภาพรักกับฉัน แต่ฉันไม่อาจตอบสนองได้ เอละ บางที่ส่วนหนึ่งของฉันอาจจะทำได้ แต่ฉันก็ไม่ยอม ในเมื่อฉันมีแจ๊คอยู่และฉันรักเขา จากนั้นก็เกิดเรื่องทุกอย่างขึ้นกับเมและเดซี่ แล้วปีเตอร์ก็เห็นโอกาสที่จะได้หนีไปจากฉันอีกครั้ง

“แสดงว่าคุณชอบที่นี่ใช่ไหม” ฉันถาม “ห่างไกลจากความรีบเร่งและความจอแจของตัวเมือง”

“ไม่รู้สิ” ปีเตอร์ถอนใจ “การต้องขึ้นเครื่องบินไปซิดนีย์เพื่อไปธนาคารเลือกตั้งทุกสัปดาห์มันน่ารำคาญนะ แต่ความเจียบกับความสันโดษมันก็ดี” เขาหยุดพูดพลางใช้ความคิด “ฉันว่าฉันคงไม่ชอบที่ไหนมากนัก

อีกต่อไปแล้วนะ” ฉันรู้สึกว่สาายตาเขาจับจ้องฉัน “แต่ฉันก็เคยอยู่ในที่ที่
เลวร้ายกว่านี้มาก”

“นั่นเป็นการว่ากระทบฉันหรือเปล่า” ฉันถามเสียงห้วน

“อลิซ ฉันไม่ได้พยายามจะทะเลาะกับเธอ” ดวงตาของเขาเป็นสีเขียว
เรื่องรองในความมืดแม้จะไม่มีแสงใดๆ เขาระบายลมหายใจยาว “ฉัน
เถียงชนะเธอไม่ได้เลย ถ้าฉันไม่ได้ทำตัวโหดร้าย ฉันก็ขออะไรจากเธอ
มากเกินไป ไม่ว่าฉันจะพูดอะไร มันไม่เคยเป็นสิ่งที่ถูกต้อง”

“คุณไม่ได้พูดอะไรผิดหรอก” ฉันส่ายหน้า “ฉันก็แค่ถามว่าคุณมี
ความสุขหรือเปล่า”

“อย่าถามฉันอย่างนั้นสิ” ปีเตอร์เอ่ยแผ่วเบา “อย่าถามฉันเพราะเธอ
ไม่อยากรู้คำตอบหรอก”

“เมกกับเดซี่เป็นยังไงบ้าง” ฉันถามเพื่อเปลี่ยนเรื่อง

“ไม่ดีนัก” เขาบอก “เดซี่ควบคุมความกระหายเลือดของแกไม่ได้
เลย และเมกก็ไม่ยอมรับว่านั่นคือปัญหา”

“อ้อ เหรอ” ฉันเลิกคิ้วมองเขา “เดซี่เคยทำเรื่องแบบที่ทำในวันนี้
มาก่อนหรอ”

“แกไม่เคยอยู่ใกล้มนุษย์ ไม่อย่างนั้นมันคงเลวร้ายกว่านี้มาก” เขา
ลดเสียงลง เมื่อเขาจะฟังอยู่จากในบ้าน “เดซี่ออกไปไล่จับวอลลาบีหรือ
โคอาลาเมื่อสองสามคืนก่อน”

“วอลลาบีกับโคอาลาไม่ได้หน้าตาเหมือนกันเลยนะ” ฉันชี้แจง

“มันตัวเล็กและมีขนสีออกเทาๆ” ปีเตอร์ยกไหล่ไม่สนใจว่ามันเป็น
ตัวอะไร “มันมีเลือดออกท่วมตัวแล้วว่าฉันจะได้ตัวมัน”

“คุณหมายความว่าแกฆ่ามันหรอ”

เมื่อเขาพูดว่าเธอออกไปไล่จับมัน ฉันก็ทักท้วงเอาว่าเธอไล่ตามมัน
เพราะเธอเป็นเด็กเล็กและพวกมันน่ารัก ตอนเด็กฉันเคยไล่ตามกระต่าย
กับกระรอกเป็นร้อยตัวเพื่อพยายามทำให้พวกมันเป็นเพื่อนฉัน

“แกพยายามจะกินมัน” ปีเตอร์บอก

“ไม่มีทาง! มันมันไม่...ฉันนึกว่าเลือดสัตว์กินไม่ได้ซะอีก”

“ก็กินไม่ได้ล่ะสิ” เขามองฉันด้วยสายตาแฝงความหมาย “แกคลั่งไปเฉยๆ เวลาที่แกหิว แกแยกแยะเลือดสัตว์กับเลือดมนุษย์ไม่ออกด้วยซ้ำ”

ฉันได้ยู่ใกล้สัตว์มาตั้งแต่ฉันเปลี่ยนร่าง แจ็คมีสุนัขพันธุ์เกรต-พีเรนีส มาทิลด้า แต่ฉันไม่เคยอยากกินมันเลยไม่ว่าฉันจะหิวแค่ไหน เลือดของมันมีกลิ่นไม่ติดด้วยซ้ำ

“ให้ตายสิ” ฉันว่า “นั่นร้ายแรงเลยนะ”

“แกเคยโจมตีทั้งเมและฉันมาหลายครั้งแล้ว” ปีเตอร์บอก “เราให้แกกินทุกวัน แต่มันก็ไม่พอ ฉันรู้ว่าแกเฟื่องเป็นแวมไพร์ได้ไม่กี่เดือนเท่านั้น และแกก็ยังเติกเหลือเกินมาตั้งแต่ต้น แต่ฉันนึกว่าป่านนี้แกน่าจะดีขึ้นแล้ว ถ้าจะมีอะไรเปลี่ยนไป มันก็มีแต่แย่ลง”

“จะเกิดอะไรขึ้นกับแกเธอ”

“แกจะใช้ชีวิตอยู่ที่นั่นตลอดไป และเราก็จะคาดหวังแต่ในแง่ดี” เขาบอก “ไม่มีอะไรอย่างอื่นมากกว่านี้ให้เราทำได้อีกแล้ว”

สิ่งที่เกิดขึ้นในวันนั้นก็กับบ็อบบี้ไม่ใช่เรื่องบังเอิญ แม้แต่ชื่อจะดูน่ารักและไร้เดียงสาเพียงใดขณะนั้นระบายน้อยอยู่ที่โต๊ะ เธอก็มีอันตรายนพอกัน

ฉันยืนอยู่ข้างนอกกับปีเตอร์อีกพักหนึ่ง แต่ก็เกิดความเจ็บบั่นตึงเครียดขึ้นระหว่างเรา ฉันจึงหนีกลับเข้าไปในบ้าน ห้องนอนของฉันยังร้อนอบอ้าวเกินกว่าจะนอนได้ ฉันจึงพยายามตั้งพัดลมไว้ตรงหน้าต่าง ปีเตอร์ยกพัดลมโลหะรูปทรงสี่เหลี่ยมขนาดยักษ์เครื่องเก่าจากห้องใต้ดินมาให้ มันต้องอยู่มาพร้อมๆ กับบ้านหลังนี้แน่ๆ

พัดลมมีใบแมงมุมเกาะอยู่ทั่ว เมื่อฉันพยายามจะปิดใบหนึ่งออก ฉันก็รู้สึกถึงความปวดแสบปวดร้อนที่คุ้นเคยจากการถูกแมงมุมกัด เจ้าสัตว์แปดขาวิ่งหนีไป ใช่ว่าฉันจะฆ่ามันเสียหน่อย ฉันจ้องมองรอยบวมสีแดงบนมือตัวเอง

“แมงมุมเล่นงานคุณได้หรือ” บ๊อบบี้เบ้หน้าแล้วเอนตัวเข้ามาใน
กรอบประตูห้องฉัน

“ใช่ มีไอ้เจ้าพวกนี้อยู่ทุกที่เลย” ฉันพิมพ์่า

ฉันหันกลับไปพยายามวางพัดลมี่ง่าให้ตรงกับหน้าต่างต่อ แล้ว
บ๊อบบี้ก็เข้ามานั่งลงบนเตียงฉันราวกับว่าฉันเชิญเขาเข้ามา เมื่อฉันตั้ง
พัดลมจนคิดว่ามันน่าจะอยู่ในตำแหน่งที่ใช่ได้แล้ว ฉันก็เปิดเครื่อง ก่อนจะ
ก้าวถอยหลังเมื่อฝุ่นฟุ้งกระจายออกมา

“เยี่ยม” บ๊อบบี้โบกมือไปมาตรงหน้าตัวเอง

“ฉันต้องทำอะไรสักอย่างก่อนที่ฉันจะตายเพราะโรคลมร้อน” ฉันพูด
เมื่อฝุ่นฟุ้งเบาบางลงพัดลมดูเหมือนจะใช้งานได้ ฉันจึงยกไหล่แล้วนอนลง
บนเตียง “ฉันเบื่อเรื่องนี้เต็มทีแล้ว ึ่งง่าชะมัดเลย”

“ไม่ต้องบอกก็รู้” เขาเอนถอยไปฟังผนังในทำนองขัดสมาธิ

ความเห็นอกเห็นใจของเขาคงจะน่าเชื่อถือมากกว่านี้ถ้าเขาไม่ได้
สวมกางเกงยีนส์ม่วงกับเสื้อยืดอยู่ เสื้อยืดนั้นบางเหมือนกระดาษ และฉัน
ก็มองเห็นลวดลายสีดำของรอยสักของเขาทะลุผ่านเนื้อผ้า

“คุณสวมกางเกงขายาวอยู่” ฉันมองไปที่เขา “คุณดูไม่ค่อยร้อน
เลยนี่”

“ใช่ แต่มันเป็นกางเกงสีม่วงนะ” บ๊อบบี้พูดราวกับว่านั่นอธิบาย
ความแตกต่างบางอย่างได้ “ดังนั้น ผมจึงอยู่แล้ว”

“คุณมีกางเกงขาสั้นบ้างไหมนะ” ฉันตบหมอนใต้ศีรษะให้พองฟูเพื่อ
ที่จะได้มองเขาได้ง่ายขึ้นเมื่อฉันนอนอยู่ “ฉันไม่เคยเห็นคุณสวมเลย”

“มีแค่กางเกงว่ายน้ำ ผมไม่ชอบกางเกงขาสั้น”

“คุณรู้สึกยังไงกับเสื้อผ้าของแจ๊ค” ฉันถามพลางยิ้มเศร้าเมื่อนึกถึง
เขา ตลอดทั้งปีแจ๊คสวมกางเกงขาสั้นของดิกก็ส์แทบทุกวันไม่ว่าสภาพ
อากาศจะเป็นอย่างไร ในเครื่องแต่งกายแบบนั้นเขากลับดูดีเลิศอย่างไม่มี
เหตุมีผล

“มันเข้ากันกับเขาอะ เขาใส่แล้วดูดีกว่า” บ๊อบบี้เกาผ้าพันแผลบนแขนที่ปิดรอยกัดของเดซี่เอาไว้ แล้วเขาก็นำหมวกใส่มัน พอเขาก็มลงมองผมสีตาของเขาก็ตกลงมาปรกตามากขึ้น เขาจึงเสยมันกลับไป “แกกัลดงตรงดาวนักเดินเรือของผมพอดีเลย! พนันเลยว่าผมต้องมีแผลเป็นที่ทำให้มันเสียหายหมดแน่ๆ”

บ๊อบบี้มีรอยสักเต็มท่อนแขนทั้งสองข้างซึ่งส่วนใหญ่แล้วพวกมันเป็นสีดำและสีเทาหลายเฉด รูปเดียวที่มีสีส้มคือรูปดาวนักเดินเรือสีเขียวตรงด้านหลังแขนของเขา และเดซี่ก็กัดโดนตรงนั้น

“แกกัลด้านหลังแขนของคุณเหรอ” ฉันเล็กก็หัว

“ยายเด็กตัวแสบ” เขาว่า “ผมไม่รู้ด้วยซ้ำว่าแกเกิดอะไรอยู่ เส้นเลือดตึ๋งทั้งหมดอยู่ใต้ท้องแขนผม แกไม่รู้อะไรเกี่ยวกับการเป็นแวมไพร์เลย”

“แกไม่รู้แน่นอน” ฉันเห็นด้วยอย่างเหนียวหนาย “แต่คุณต้องเลิกเกามันซะทีนะ ไม่อย่างนั้นมันจะกลายเป็นแผลเป็น”

บ๊อบบี้ยังเกาไม่เลิก ฉันจึงเตะเข้าเขาเบาๆ แล้วเขาก็หยุด เอนถอยไปพิงศีรษะกับผนังก่อนจะถอนใจ

“ระหว่างแมงมุมกับเดซี่ การเดินทางครั้งนี้จะเป็นความตายของผม”

“ฉันหวังจริงๆ นะว่าฉันไม่น่าปล่อยให้ไม่โลกล่อมให้ยอมมาจนได้เลย” ฉันจ้องขึ้นไปที่เขา “ว่าแต่เขาทำอะไรอยู่ล่ะ”

“นอนหลับ เขาบอกว่าอากาศร้อนเกินกว่าจะนอนตอนกลางวัน” บ๊อบบี้บอก “เขาอาจจะพูดถูก แต่โชคดีสำหรับผมที่ถึงอย่างไรผมก็ไม่เคยนอนหลับในตอนกลางคืนได้อยู่ดี” อากาศนอนไม่หลับของบ๊อบบี้ทำให้เขาเหมาะสมกับวิถีชีวิตของเราเป็นอย่างดี “ผมไม่อยากเชื่อเลยว่าผมใช้เวลาหนึ่งสัปดาห์กว่าๆ ในช่วงท้ายของวันหยุดฤดูหนาวไปอย่างเปล่าประโยชน์อยู่ที่นี้ ตอนที่ไมโลชวนมาออสเตรเลีย ผมนี่ถึงสถานที่เด็ดๆ ของซิดนีย์กับจิงโจ้และการดำน้ำตามแนวปะการัง”

“ใช่ไหมล่ะ เมบอกว่าคุณเขาอาศัยอยู่ในที่ห่างไกลความเจริญ แต่

ฉันนึกว่าอย่างน้อยเราจะไปได้ไป *เยี่ยมชม* ความเจริญบ้าง”

“นี่ลองคิดดูสิ คุณสามารถใช้เวลาของคุณไปอย่างเปล่าประโยชน์ไปกับการอยู่ที่นี้ และการไปโรงเรียนเมื่อเรากลับไป” บ็อบบี้ฉีกยิ้มให้ฉัน แต่ฉันส่ายหน้า “อ้อ๊ย ไม่เอาล่ะ อย่างน้อยคุณก็น่าจะเรียนให้จบนะ”

“ฉันไม่ยอมให้ไมโลกล่อมฉัน และฉันก็จะไม่ยอมคุณเหมือนกัน”
ฉันบอกหนักแน่น

ไมโลลาออกจากโรงเรียนตอนเริ่มระดับชั้นไฮสกูลเพราะการเปลี่ยนร่างไปเป็นแวมไพร์ทั้งหมดนั้น แต่เขาก็ควบคุมตัวเองได้มากพอและรับมือกับการกลับไปเรียนได้ เขาได้สมัครเข้าโรงเรียนเอกชนหรูหรร่าแห่งหนึ่งในมินนีแอโพลิสเพื่อเรียนให้จบชั้นเกรดสิบเอ็ด และโรงเรียนจะเปิดเทอมในวันที่สี่สิบเอ็ดมกราคม ซึ่งวันเดียวกันนั้น โรงเรียนศิลปะของบ็อบบี้ก็เริ่มเปิดภาคการศึกษาใหม่เหมือนกัน

“แล้วคุณก็จะเป็นแค่คนที่เรียนไม่จบไฮสกูลหรือ คุณจะทำยังไงกับชีวิตตัวเองนะ” บ็อบบี้ถาม

“ฉันจะทำอะไรล่ะถ้าฉันต้องออกจากโรงเรียนกลางคัน” ฉันถาม “ฉันหมายถึงใช่ว่าฉันจะสามารถเรียนแพทย์ทั้งที่ยังดูเหมือนอายุสิบแปดไปตลอดแปดปีได้นี้”

“คุณก็ทำเป็นว่าคุณคือดูก็ ฮาวเซอร์¹ หรืออะไรสักอย่างได้นี้” เขาแนะ “หรือคุณก็ทำอะไรสักอย่างที่ไม่จำเป็นต้องใช้ความรู้จากโรงเรียนมากนัก อย่างการเป็นนักตัดแต่งขนสุนัข”

“นักตัดแต่งขนสุนัขหรือ จริงหรือ คุณคิดว่าฉันดูเหมือนนักตัดแต่งขนสุนัขหรือ”

“ไม่หรอก ผมแค่ไม่รู้เลยสักนิดว่าคุณอยากจะเป็นอะไร” บ็อบบี้

¹ Doogie Howser ตัวละครเด็กอัจฉริยะที่ได้เป็นแพทย์ตั้งแต่อายุ 14 ปี ในละครโทรทัศน์เรื่อง *Doogie Howser, M.D.*

เอียงคอมองฉัน “คุณอยากจะเป็นอะไรสักอย่างด้วยซ้ำหรือเปล่าเออะ หรือว่าที่ผมมองอยู่นี้คือจุดสูงสุดของการดำรงชีวิตของคุณแล้ว”

“ฉันไม่รู้ ฉันมีเวลาชั่ววินาทีให้คิดหาคำตอบนะ” ฉันเลี่ยงคำถามของเขา เมื่อไม่นานมานี้ เรื่องเดียวกันนี้กวนใจฉันมาตลอด

ในโรงเรียนฉันไม่ได้กังวลเรื่องเกรดหรือโรงเรียนจริงจังเพราะฉันไม่ได้ใส่ใจ ไมโลห่มุ่มเทอยุ่เสมอและยืนยันกรานว่าการศึกษากับอาชีพนั้นเป็นสิ่งสำคัญ

แม่ไมโลจะอายุเพียงสิบหกปีและเป็นแวมไพร์เขาก็ยังไม่เปลี่ยนใจ เขาต้องการจะเรียนให้จบไฮสกูลในโรงเรียนดีๆ เรียนต่อวิทยาลัย และหางานทำ เขายังวางแผนจะใช้ชีวิตตามปกติและทำอะไรๆ ตามปกติ

เมื่อฉันกลายเป็นแวมไพร์ในตอนแรก ฉันนึกว่าฉันประสบความสำเร็จแล้ว แต่ตอนนี้เมื่อฉันไม่มีอะไรอื่นเลยนอกจากเวลาเหลือเฟือ ฉันก็เริ่มคิดว่าตัวเองตัดสินใจผิดเรื่องนัรันด์ร่าลนี่ผิดพลาดไป

“ผมเพิ่งจะทำตัวเป็นเด็บบี้ ดาวเนอร์² ให้เสียบรรยากาศหมดเลยหรือเปล่าอะ” บ็อบบี้มองฉันเป็นเชิงขอโทษ “ตอนนี้คุณเงี้ยวกริบและซีมิไปเลย”

“ไม่หรอก ฉันไม่เป็นไร ฉันแค่กำลังใช้ความคิดนะ” ฉันบอกปิดแล้วยิ้มให้เขา

“คุณไม่ควรจะใช้ความคิด เรากำลังพักผ่อนกันอยู่นะ!” บ็อบบี้พูดด้วยความห้าวหาญจอมปลอม เขาโน้มตัวมาข้างหน้าอย่างกะทันหันและดูตื่นเต้น “เราควรจะทำอะไรสนุกๆ กันสักอย่างนะ เราไปวิ่งไล่จิ้งจอกหรืออะไรสักอย่างกันได้” รอยยิ้มของเขากว้างขึ้นและดวงตาเป็นประกาย “หรือเราลองดูก็ได้ว่าเราจะหาหมาป่าดิ้งไก้มาขโมยลูกเราไปได้หรือเปล่า”

²Debbie Downer ตัวละครจากรายการ Saturday Night Live ซึ่งมักจะแสดงความคิดเห็นในแง่ร้ายและทำให้คนรอบตัวที่สนทนาด้วยรู้สึกหดหู

เขาเอ่ยท่ายประโยคด้วยสำเนียงออสเตรเลียเกินจริงโดยพยายามเลียนแบบ เมอริล สตรีป³

เพื่อศึกษาข้อมูลสำหรับการเดินทาง บ๊อบบี้เข้าหนังสือเรื่อง *อะคราย อินเดอะดาร์ก* มาดูสักสิบรอบได้ ฉันแน่ใจว่ามีหนังสือเกี่ยวกับประเทศ ออสเตรเลียที่ดีกว่านี้อยู่ แต่นี่เป็นเรื่องโปรดของเขา มันเป็นเรื่องจริงของผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งถูกกล่าวหาว่าฆ่าลูกของตัวเอง แต่เธอยืนยันว่าหมาป่า ดิงโกซ์โมยลูกไป

ตั้งนั้นตลอดเดือนที่ผ่านมาฉันจึงได้ยินบ๊อบบี้พึมพำว่า “หมาป่า ดิงโกซ์โมยลูกฉันไป” เป็นพันครั้ง

“คุณเง่าชะมัดเลย” ฉันกลอกตาและเขาก็หัวเราะ

โทรศัพท์ของฉันส่งเสียงตั้นเพลง ‘เพอร์เฟิลเรน’ ออกมาสามวินาที ฉันจึงกระโจนลงจากเตียง ในการเดินทางครั้งนี้ ฉันวางโทรศัพท์ทิ้งไว้บน โต๊ะเครื่องแป้งเป็นส่วนใหญ่เพราะฉันไม่เคยหาสัญญาณได้เลย

เสียงเรียกเข้าเพลง ‘เพอร์เฟิลเรน’ ที่ดังขึ้นหมายความว่าฉันได้รับ ข้อความเสียง นอกจากนี้ยังหมายความว่าโทรศัพท์ที่เชื่อมต่อกับอะไรสักอย่างได้นานพอที่จะรับข้อความนั้นได้ ฉันรีบไปคว้ามก่อนที่สัญญาณ จะหายไป

“นั่นใครหรอ” บ๊อบบี้ถามพลางกระโดดลงจากเตียงตามฉันมา เรา ถูกตัดขาดจากเทคโนโลยีมานานเสียจนเขาถึงกับตื่นเต้นแทนฉัน

“ฉันไม่รู้” ฉันพยายามจะโทร.เข้าระบบฝากข้อความของตัวเอง แต่ สายก็ตัดไปทันที “โธ่เอ๊ย!”

“ไปตรงหน้าต่างสิ!”

เมื่อฉันเดินไปที่หน้าต่างซิดส์สัญญาณก็กะพริบติดขึ้นมาหนึ่งซิด ยิง

³Meryl Streep (ค.ศ. 1949-ปัจจุบัน) นักแสดงชาวอเมริกัน ผู้แสดงนำในภาพยนตร์เรื่อง *A Cry in the Dark* (ค.ศ. 1988) ซึ่งในเรื่องนี้ เมอริล สตรีป แสดงเป็นตัวละครที่ติดสำเนียงออสเตรเลีย

เข้าใกล้หน้าตาต่างมากเท่าใด สัญญาณก็ยิ่งชัดมากขึ้นเท่านั้น ฉันอยากมีโอกาสดูจะได้ยินเสียงใครสักคนมากไปหน่อย (โดยเฉพาะเสียงของแจ๊ค) ดังนั้นฉันจึงยื่นหน้าจออกไปนอกหน้าต่าง

“คุณทำอะไรนะ” บ็อบบี้ถาม

“หาสัญญาณนะสิ!” ฉันชะโงกตัวออกไปนอกหน้าต่าง ในที่สุดฉันก็ต่อเข้าระบบฝากข้อความเสียงได้

ฉันแทบจะไม่ได้คุยกับแจ๊คเลยตั้งแต่มาอยู่ที่นี้และฉันก็ไม่ได้ข่าวจากใครอื่นอีกด้วย เลฟไม่มีโทรศัพท์ โอลิเวียพยายามจะติดต่อฉัน แต่เราต่างก็ไม่เคยโทร.หากันได้ เจนจะออกจากสถานบำบัดสักวันหนึ่งในเร็วๆ นี้ฉันจึงคาดหวังว่าจะได้ข่าวจากเธอ

“คุณมีข้อความเสียงใหม่” เสียงอัตโนมัติบอกฉัน และหัวใจฉันก็เต้นรัว

“เฮ้ อลิซ นี่แจ๊คนะ” หัวใจฉันลิ่งโลดขึ้น แต่แม้ฉันจะมีความสุขฉันก็สังเกตเห็นว่าเสียงเขาผิดปกติ มันฟังดูเศร้าสร้อยและห่างเหิน “ฉันได้พยายามโทร.หาเธอ พยายามโทร.หาไม่ไกลกับบ็อบบี้ด้วยซ้ำ แต่...” เขาถอนใจ หัวใจฉันบีบตัว มีอะไรบางอย่างผิดปกติไปอย่างมาก

“ฉันไม่อยากทำแบบนี้ทางโทรศัพท์เลย ฉันหมายถึง ฉันรู้ว่าฉันต้องทำ แต่ฉันไม่อยากจะทิ้งเป็นข้อความเสียงเอาไว้...” เขาเจ็บบลงไปและบ็อบบี้ก็ถามอะไรสักอย่างอยู่ด้านหลังฉัน แต่ฉันแค้โบกมือใส่เขา

“ฉันไม่รู้จะบอกเรื่องนี้กับเธอยังไงดี แต่...เจนตายแล้ว ฉันเสียใจจริงๆ อลิซ เจนถูกฆาตกรรมเมื่อคืนนี้”